

Tùy Bút
Chủ đề: HQVNCH hành quân trên sông
Tác Giả: Chu Lan Sa

CHIẾN ĐỈNH ALPHA TRÊN SÔNG VÀM CỎ ĐÔNG

Giàn ăng-ten trời vượt cao hơn những thân cây chung quanh. Hai dãy lều màu xanh nằm dọc theo bờ con kênh không có tên. Lô cốt, hầm núp to nhỏ xen lẫn và chen chúc với nhau. Dây kẽm gai chằng chịt.

Những trái lựu đạn M26 treo lủng lẳng. Mìn claymore nhô lên khỏi mặt đất đen đui. Lính Mỹ ở trên. Quân phục dơ dáy. Giày trận bê bết bùn. Đó là khung cảnh của căn cứ mọc lên giữa vùng Đồng Tháp Mười hiu quạnh vào tháng 3 năm 1968. Trà Cú, tên một căn cứ của Lực Lượng Đặc Biệt Hoa Kỳ nằm bên bờ phía nam của sông Vàm Cỏ Đông. Bờ bắc của sông và cách chừng mười cây số đường chim bay về hướng tây bắc là quận Đức Huệ. Ở đây cũng có 1 trại lực lượng đặc biệt Mỹ và 1 đơn vị của Sư Đoàn 25 bộ binh thuộc Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa.

Chiếc Alpha 12 từ từ rẽ vào con kênh rộng hơn hai ba chục thước. Nước trong một màu hơi vàng và bốc mùi ngai ngái. Mùi cỏ mục. Mùi phèn. Hiệu nói với Đạt đang ngồi lái tàu:

– Mày úi vào chỗ đó...

Hiệu chỉ vào bãi đất trống đối diện với cái hầm trú ẩn phân nửa chìm sâu dưới đất. Năm bảy cây ăng-ten trời cao ngất. Thằng Tóc Đỏ nhảy lên bờ đi thẳng vào dãy nhà tiền chế. Thằng Tóc Đỏ là danh từ mà lính của Giang Đoàn 71 Thủy Bộ dùng để gọi những người lính Mỹ cố vấn của đơn vị. Không ai biết danh từ này xuất phát từ đâu và lúc nào, tuy nhiên kể từ khi về đơn vị Hiệu đã nghe lính gọi như vậy. Dĩ nhiên các cố vấn Mỹ có

người tóc vàng, tóc đen, tóc đỏ hay tóc trắng song đều được lính gọi bằng một cái tên chung Thăng Tóc Đỏ.

– Anh tới đây lần nào chưa?

Đạt hỏi Hiệu. Lấy gói Lucky ra khỏi túi áo Hiệu rút một điếu xong chìa gói thuốc sang Đạt.

– Cảm ơn anh... Tôi không hút thuốc.

Bật cái hộp quẹt zippo, Hiệu cười nói với người thủy thủ vừa học xong khóa chuyên nghiệp và mới xuống tàu của mình được 3 ngày:

– Tao ăn dầm nằm dề ở đây mấy tháng rồi. Nó là căn cứ của tụi Lực Lượng Đặc Biệt Mỹ. Bây giờ thêm hải quân...

Nhìn thấy một chiếc tàu đang đậu kế bên cách chừng hai ba chục mét, Đạt hỏi:

– Chiếc tàu gì vậy anh?

– Tao không biết tên. Nghe nói là tàu cao su. Khi nó chạy thì cái phần cao su ở dưới phồng lên cao và chạy nhanh lắm...

Hít hơi thuốc Hiệu nhả khói từ từ. Khói thuốc tan thật nhanh trong gió.

– Máy thằng tóc đỏ đi kích bằng cái xuồng đó...

Đạt hỏi với giọng ngạc nhiên:

– Đi phục kích Việt cộng hả?

Hiệu gật đầu:

– Ừ... Máy thằng mũi lõ ngu hơn bò. Tụi nó đem cái tàu chạy âm âm như vậy mà đi kích để bắt Việt cộng...

– Rồi nó có bắt được thằng nào không?

Hít hơi thuốc nữa Hiệu cười hực:

– Được... Được cái củ... của tao...

Tiếng cười của Bằng từ trong ụ súng đại liên 12.7ly phát ra nghe sảng sặc:

– Anh Hiệu kể cho nó nghe vụ 2 trung đội thuộc Sư Đoàn 25 Mèo đi kích chưa?

Hít hơi thuốc thật dài xong búng tàn thuốc bay xuống nước Hiệu cười khặc khặc:

– Thôi để hôm nào nhậu tao mới có hứng... Bây giờ tao phải phụ thẳng Cam sửa máy tàu. Lỡ tối hôm nay đi tuần mà đề máy không nổ là bỏ mẹ.

Vừa bước được 3 bước Hiệu dừng lại hỏi Đạt:

– Mà mày bao nhiêu tuổi rồi?

– Dạ 18...

– Mày có chơi bời lần nào chưa?

Bảng chúm chím cười khi thấy người lính trẻ mới xuống tàu đỏ mặt. Thật lâu Đạt mới nói nhỏ:

– Chưa...

– Mày có bồ bịch không?

– Có...

Bảng xen vào bằng câu hỏi thẳng thừng:

– Nó có cho mày chắm mút hay sơ múi gì chưa?

Đạt lại đỏ mặt khi hiểu được ẩn ý trong câu hỏi của Bảng.

– Chưa... Nó mới có 17 tuổi mà...

Hai người lính thủy thâm niên nhìn nhau cười cười.

Cười ha hả Hiệu và Bảng đi ra sau lái tàu để một mình Đạt đứng tận ngàng nhìn dòng kinh nước trong một màu vàng của phèn. Người lính trẻ mới đổi về đơn vị tác chiến của hải quân chột thờ dài. Đầu óc của anh vẫn còn vương vấn hình ảnh của Ánh, cô nữ sinh trường trung học Gò Công. Mái tóc huyền thả buông. Nụ cười e ấp. Đôi mắt long lanh. Tà áo dài trắng. Hai đứa mới quen nhau 3 tháng trước khi anh ra Cam Ranh học khóa tân binh. Tình cảm chỉ vừa chín tới độ để cho đôi trai gái hẹn hò nhau trong vội vã. Những cái nắm tay rụt rè. Những cái hôn trộm lên má. Tình yêu của họ vẫn còn nhiều thơ ngây và mộng mơ của tuổi trẻ ở một tỉnh lỵ nghèo xa Sài Gòn. Những lá thư được anh viết ở

quân trường. Anh nâng niu mấy lá thư của Ánh như là một món quà tinh thần quý giá nhất. Mấy tháng ở Nha Trang qua nhanh. Lòng người lính trẻ rộn ràng khi cầm tờ giấy phép về thăm nhà 7 ngày sau khi mãn khóa học chuyên nghiệp.

– Đi ăn...

Câu nói và cái vồ vai của Hiệu khiến cho Đạt giật mình. Nhìn thấy 4 nhân viên dưới tàu và Thăng Tóc Đỏ đang đứng nơi mũi tàu, Đạt cười:

– Mình chưa nấu cơm mà anh...

Hiệu lắc đầu:

– Đi ăn đồ Mỹ... Mấy thằng mũi lõ nấu cho mình ăn...

Hiệu nhảy xuống đất trước nhất. Kế đó là John, Bằng, Minh, Cam và Đạt. Đạt hỏi nhỏ:

– Đồ ăn Mỹ ngon không anh Cam?

Cam trả lời nhát gừng:

– Ngon mà dở... Ở cái trại Trà Cú này thời đồ hộp nhiều hơn. Được cái mình khỏi phải nấu cơm. Công tác ở đây thằng Minh chịu lắm...

Mọi người xếp hàng chờ đợi. Bữa ăn lâu chừng 20 phút. Cả bọn kéo về tàu. Uống cạn ly cà phê Hiệu hỏi John:

– Mình đi tuần tối nay phải không?

Tuy anh hỏi bằng tiếng Việt nhưng John hiểu. Cười gật đầu nó trả lời bằng tiếng Việt lơ lơ:

– Phải... Mình sẽ đi tuần tối nay...

– Khúc nào?

Lần này thời John trả lời câu hỏi của Hiệu bằng tiếng Anh xen lẫn tiếng Việt:

– Hiệp Hòa... Đúng 7 giờ we re going...

Đạt xen vào:

– Bộ nó biết tiếng Việt hả anh Hiệu?

– Ủ... Nó rành tiếng Việt lắm... Có một lần tao sùng tao chửi nó ngu như bò. Nó mở miệng nói liền “Anh đừng có chửi tôi ngu như bò. Chính anh mới ngu như bò”.

Đạt cười sặc sụa. Đốt thêm điều thuốc Hiệu cười tiếp:

– Từ đó về sau tao không dám nói hành nó nữa. Chỉ chửi lên thôi phải không John?

Thằng Tóc Đỏ cười hì hì:

– Chửi lên xấu lắm... Nói lên xấu lắm...

Cười hà hà Hiệu vỗ vai người lính cố vấn Mỹ quen thuộc với mình hơn nửa năm:

– Ok... Tao không nói lên nữa... Bây giờ mình phải coi lại súng đạn.

John cười gật đầu cặm cùi lau chùi khẩu súng cá nhân của mình. Đó là khẩu M14 có gắn starlight scope. Hiệu cũng im lặng chỉ huy 4 nhân viên của mình làm việc.

Nắng chiều còn le lói sau hàng cây tràm khi chiếc Alpha 12 bắt đầu rời căn cứ. Vùng trách nhiệm của nó là khúc sông Vàm Cỏ Đông từ lò đường Hiệp Hòa dài xuống tới Lương Hòa. Thường thường phải có 2 chiếc tàu đi chung với nhau, tuy nhiên vì tình trạng thiếu hụt tàu bè nên chỉ có một mình chiếc Alpha 12 phụ trách tuần tiễu khúc sông dài gần 30 cây số này.

– Mình queo mặt hả anh?

Hiệu gật đầu trả lời câu hỏi của Đạt vì đang bận liên lạc với bộ chỉ huy giang đoàn ở Bến Lức:

– Mà y queo mặt, chạy tới Lương Hòa Thượng xong queo trở lại tới lò đường Hiệp Hòa đoạn queo trở lại Lương Hòa và cứ chạy như vậy...

Bảng lên tiếng trong lúc leo vào ổ súng đại liên nơi mũi tàu. Đạt hỏi tiếp:

– Mình chạy như vậy suốt đêm hả anh Bảng?

– Ngu sao chạy suốt đêm vậy... Lệnh của phòng hành quân bảo mình phải chạy suốt đêm nhưng chạy tới khuya là mình lủi vào chỗ nào kín kín để kích...

– Kích?

Đạt hỏi lại với giọng ngạc nhiên và Bảng cười cười:

– Mình kiếm chỗ ngáo... Hơi sức đâu mà chạy suốt đêm...

Người lính thủy trẻ tuổi gật đầu mỉm cười. Anh học khôn được một chút. Trời chập choạng tối. Khung cảnh hoang vắng và tiêu điều. Cây rừng chết trơ cành khô đen đũi vì thuốc khai quang cũng có mà vì bom đạn của cả hai bên cũng có. Nhiều thân cây lớn ngã xuống nhô ra khỏi bờ sông. Hai bên bờ và sâu vào trong mấy cây số không có nhà hoặc ánh đèn le lói. Đây là vùng tác xạ tự do vì không có dân cư ngụ. Ngay cả tiếng chim kêu vượn hú cũng vắng hẳn. Đây là vùng đất chết. Đạt nghĩ thầm như thế trong lúc ngồi ôm tay lái tàu. Vì là lính mới do đó anh được dành cho cái hân hạnh lái tàu. Hiệu đã nói với các cựu nhân viên là “để nó lái cho quen”. Không ai giành với Đạt cũng như không ai cãi lệnh của thuyền trưởng về chuyện đó. Là lính cũ, nếu không bị bắt buộc phải lái tàu, họ có quyền làm những việc riêng tư trong lúc tàu giang hành như đọc sách, nghe nhạc và chỉ ngồi vào ổ súng khi tàu đi vào vùng nguy hiểm thường hay bị phục kích hoặc bị bắn sể.

– Cà phê nè anh Hiệu...

Cam đưa cho Hiệu ly cà phê đen. Cầm lấy ly cà phê Hiệu cười bảo Đạt:

– Mà nghe máy... Tao đi hút thuốc.

Có lẽ đã quen cái tật của cấp chỉ huy nên Đạt gật đầu:

– Nếu Việt cộng bắn thời tôi phải làm sao?

Hiệu trả lời gọn:

– Nó không có bắn đâu!

Đạt hỏi gặng:

– Sao anh biết?

Hiệu cười cười:

– Chưa tới chỗ nó bắn. Chừng nào tới chỗ nó hay núp để bắn tàu tao sẽ chỉ cho mà.

Hiệu nhảy xuống sàn tàu sau khi dứt câu nói. Bóng tối chập xuống thật nhanh xóa nhòa cảnh vật hai bên bờ ngoại trừ dòng sông sáng mờ mờ. Sao hiện ra cao thật cao trên bầu trời đen thẫm. Tiếng máy tàu nổ rì rầm. Tiếng máy truyền tin kêu sè sè hoài hủy làm cho Đạt cảm thấy buồn ngủ. Nhìn ra trước mũi tàu nơi ụ 12.7ly anh thấy bóng của Bảng mờ mờ ngời tựa vào thành của ụ súng.

– Alpha 12 đây Bravo.

Đạt ngồi nhìn vào mặt kính của các đồng hồ máy móc nơi phòng lái Đạt vội cầm lấy ống nói của máy truyền tin.

– Alpha 12 nghe Bravo.

– Alpha 12, anh đang ở đâu?

Đạt ú ớ không trả lời được vì thực sự anh không biết mình đang ở đâu.

– Đưa đây cho tao.

Đạt trao ống nói cho người thuyền trưởng của mình.

– Bravo đây 12. Tôi đang ở tọa độ 190374 + 223711. Nghe rõ trả lời?

– Bravo nghe 12. Anh coi chừng. Tin báo cho biết tụi Vẹm sẽ băng qua sông.

– Tôi nghe Bravo 5/5.

– Tao chỉ cho mày sử dụng starlight scope để quan sát khi canh gác.

Hiệu chỉ dẫn một cách chi tiết về việc dùng ống dòm xong cười đùa:

– Tao đi hút thuốc. Mày rán tìm coi có thằng Việt cộng nào băng qua sông.

Đạt gạt đầu cầm lấy chiếc starlight scope đưa lên quan sát một cách chậm chạp. Dòng sông lấp lánh sáng một vẻ mông lung huyền ảo. Rừng tràm mờ đen xa tít trong kia. Từ chỗ rừng cây đen mờ tới bờ sông là khoảng đồng trống mênh mông. Xa xa mấy chấm đen hiện lơ mờ, trôi dạt dờ trên dòng sông trắng bạc. Nghe tiếng động Đạt quay lại và thấy Hiệu từ dưới hầm chui lên. Thấy Đạt đang đứng quan sát Hiệu hỏi nhỏ:

– Mày thấy cái gì không?

– Tôi không biết. Dường như ở giữa sông có cái gì nhúc nhích.

Giật cái starlight scope trên tay của Đạt, Hiệu chăm chú nhìn rồi ra lệnh cho Đạt:

– Gọi tụi nó dậy.

Bảng, Minh và Cam vội vàng leo lên ụ súng. Hiệu trao ống dòm cho John. Chăm chú quan sát xong Thăng Tóc Đỏ hỏi nhỏ:

– Anh nghĩ sao?

Hiệu nói với John bằng cái giọng nghiêm nghị để cho nó biết đó là lệnh của thuyền trưởng:

– Mình bắn nó trước rồi mày gọi “gunship” sau.

John gật đầu tuân lệnh. Hiệu ngồi vào tay lái. Bum... Bum... Tiếng máy tàu nổ rộn rã. Người thuyền trưởng kéo mạnh cần ga vào số de. Chiếc tàu lù ra giữa sông thật nhanh. Bụp... John động liền một lúc 2 trái sáng. Dưới ánh hỏa châu vàng vọt mấy chiếc thuyền đang bập bênh trên sông biến thành mục tiêu cho thủy thủ của chiếc Alpha 12.

– Bắn... Đạt... Bắn M79...

Hiệu hét lớn ra lệnh cho người lính trẻ dùng súng phóng lựu. 3 khẩu 12.7ly, 1 khẩu đại bác 20ly, 1 khẩu M60 cùng lúc tác xạ. Đạn lửa kéo thành dây dài lê thê trên mặt sông rộng. Khói súng bốc mùi hăng hăng. Đạt say sưa bắn. Lần đầu tiên được bắn vào một mục tiêu có thực nên anh cảm thấy vô cùng hồi hộp và kích thích.

– Ngưng bắn.

Hiệu hét lớn trong lúc cho tàu xả hết tốc lực chạy tới mục tiêu. Lúc này chỉ còn có ụ súng đại liên 50 nơi mũi tàu tác xạ mà thôi. Dưới ánh hỏa châu sáng lơ lửng trên trời cao mọi người đều thấy rõ đạn lửa của 2 khẩu 12.7ly vẽ thành đường đỏ rực.

“Gunship is coming...” John hét lớn cho Hiệu biết đồng thời vỗ vai Bảng ra hiệu ngưng bắn. Tiếng trực thăng nghe rõ dần rồi mấy phút sau 2 chiếc trực thăng võ trang xuất hiện. Dưới sự chỉ dẫn của John 2 chiếc trực thăng bắn dọc theo hai bên bờ sông. Súng đạn nổ ì ầm. Tiếng nổ của hỏa tiễn làm lũng bùng lỗ tai. Chừng 10 phút sau 2 chiếc trực thăng bỏ đi trong lúc chiếc Alpha 12 lừ lừ tiến tới. Hiệu đảo một vòng tròn thật lớn quanh 3 chiếc xuồng đang nổi lênh bênh trên mặt nước. John và Đạt đều hờm sẵn M16. Mũi súng chia vào 3 chiếc ghe đờ phòng bắt trộm. Minh ngồi vào tay lái thế chỗ cho Hiệu. Bước xuống đứng nơi mũi anh ra hiệu cho Minh cặp tàu vào sát chiếc xuồng lớn nhất. 2 chiếc tam bản đều bị lật úp đưa lườn lên trời. Chỉ riêng có chiếc ghe lớn tuy ngập nước nổi lênh bênh nhưng không bị lật úp.

– Có xác chết anh Hiệu.

Bảng nói lớn. Hiệu gật đầu ra lệnh:

– Đạp pha đèn tìm xem có xác nào nữa không?

Trong lúc Đạp rọi đèn pha tìm kiếm, Hiệu nói với Thăng Tóc Đỏ:

– Ê John... Minh vớt xác chết lên tàu.

Thăng Tóc Đỏ vui vẻ cười nói đùa:

– Yes sir... I'm in your command sir.

Hiệu câu nói của John, Bả cũng đùa:

– Chà bữa nay mày lịch sự dữ a.

Dùng cái sào dài có móc, Hiệu kéo chiếc ghe ngập nước vào sát thành tàu. Đạp rọi đèn pha vào lòng chiếc ghe. Nhờ có ánh đèn mọi người mới thấy rõ không phải 1 mà tới 4 xác chết nằm trong lòng ghe. Hiệu ra lệnh:

– Cam!. Mày nắm tay nó kéo lên. John... Mày nắm chân nó...

Cam giãy nẩy:

– Thôi tôi không dám đâu, rùi nó nắm tay tôi lôi xuống nước rồi làm sao!

Hiệu cười hực:

– Mày ngu như bò, nó chết ngắt rồi.

John trợn mắt nhìn Hiệu vì tưởng Hiệu mắng mình ngu như bò. Cười hì hì Hiệu chỉ Cam:

– Tao nói nó chứ không có nói mày đâu.

Dứt lời như để làm gương Hiệu thò tay nắm lấy cườm tay của một xác chết gần nhất trong lúc John nắm lấy chân của xác chết.

– One... Two... Three... Go...

Hiệu và John cùng lúc nhấc xác chết đặt lên sàn tàu. Hì hực hồi lâu cả hai mới kéo hết 4 xác chết mặc bà ba đen lên trên tàu.

– Bả mày lục túi tụi nó xem có giấy tờ gì không?

Trong lúc Bảg lúi húi lục lọi Hiệu nằm sấp trên sàn tàu rồi dùng hai tay mò mẫm trong lòng chiếc xương thật lâu.

– Ê John... Mà y muốn cái này không?

– Wow... Oh my God...

Thằng Tóc Đỏ buột miệng kêu thành tiếng ngạc nhiên lẫn mừng rỡ khi thấy Hiệu đưa cho nó khẩu K54. Đưa tay cho Đạt kéo mình ngồi dậy. Hiệu bật lửa đốt điếu thuốc. Hít hơi dài anh nói với Bảg trong lúc nhả khói:

– Mà y có thấy giấy tờ gì không?

Bảg ngập ngừng:

– Có một cuốn sổ tay ướt nhẹp và...

Hít liền mấy hơi thuốc xong Hiệu lại tiếp tục mò súng. John cười hề hả nói khi thấy Hiệu tìm được thêm 1 khẩu súng trường bá đờ và 1 khẩu AK47.

– Sếp của tôi thích mấy khẩu súng này lắm.

Hiệu cười nói trong lúc mò mẫm dưới nước.

– Bảo sếp của mà y mua cho tao mấy két bia.

John cười toe toét.

– Yes sir... I will...

Đưa tay cho John kéo mình ngồi dậy Hiệu nói:

– Thôi hết rồi... Tao nghĩ chắc không còn súng đâu... Mấy giờ rồi Đạt?

Hiệu hỏi và Đạt trả lời nhanh:

– Dạ hơn 5 giờ rồi anh.

Gật đầu Hiệu ra lệnh:

– Bây giờ mình kéo chiếc ghe về căn cứ xong ngáo.

Vì phải kéo thêm chiếc ghe bị chìm nên tàu chạy thật chậm. Mặt trời ung ửng đỏ khi chiếc Alpha 12 bắt đầu quẹo vào con kinh nước trong màu phèn.

Chu Lan Sa

Nguồn: Internet eMail by CATHY chuyển

*Đăng ngày Chúa Nhật, December 17, 2023
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*